

1. Weet je wel, wat je leest?

Weet je wel, wat je leest?

In je bijbel, bedoel ik.

Ik zal je maar meteen het antwoord geven.

Nee, je weet *niet* wat je leest.

Je *denkt* dat je weet wat je leest.

Is dat zo?

Ja, dat is echt zo.

Een boodschapper van de Heer zei tot Filippus dat hij naar een eenzame weg moest gaan.

De weg die afdaalt van Jeruzalem naar Gaza.

En Filippus stond op en hij ging.

En kijk, er was een Ethiopiër, een staatsman, de minister van financiën van koningin Kandakee.

En deze Ethiopiër was naar Jeruzalem gegaan om te aanbidden.

En hij was op de terugweg en hij las, in zijn wagen gezeten, de profeet Jesaja.

En de geest zei tot Filippus: ‘Treed toe en voeg je bij deze wagen.’

En Filippus liep er snel heen en hij hoorde de Ethiopiër de profeet Jesaja lezen.

En Filippus zei tegen de Ethiopiër: ‘Weet je wel, wat je leest?’

En de Ethiopiër antwoordde: ‘Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst?’

En hij verzocht Filippus in te stappen en naast hem te komen zitten ...

Jij bent naar een christelijke bijeenkomst geweest om God te aanbidden.

En nu ben je op de terugweg, in je wagen.

En je bent op een eenzame weg.

En je leest je bijbel.

En dan treed ik op je toe.

En ik zeg tegen je: ‘Weet je wel, wat je leest?’

Misschien vind je dat geen prettige vraag.
Misschien vind je wel dat ik je stoer tijdens je bijbel lezen.
Misschien zeg je wel tegen mij: ‘Waar bemoei je je mee? Ik weet toch wat ik lees ...’

Als je dat tegen mij zegt, dan ga ik weer weg.
En jij rijdt dan met je wagen in volstrekte *onwetendheid* naar je huis.
Je hebt dan wel je bijbel bij je.
Maar je begrijpt er *niets* van.

Maar als je tegen mij zegt: ‘Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst?’
En je verzoekt mij om in te stappen en naast je te komen zitten, dan laat ik je zien dat je bijbel een vertaling is van oude handschriften.
Het ‘Oude Testament’ is oorspronkelijk in het Hebreeuws en het Aramees geschreven.
Het ‘Nieuwe Testament’ in het Grieks.

Die Hebreeuwse en Griekse handschriften, *dat* is het Woord van God.
En je bijbel is de *vertaling* van Gods Woord.
Begrijp je dat?
Ik zal het nog een keer tegen je zeggen.
Jouw bijbel is *niet* Gods Woord.
Jouw bijbel is een *vertaling* van Gods Woord.
Misschien ben je nu verrast.
Misschien heb je dit nog nooit gehoord.
Misschien moet je dat even verwerken.
Maar als je dat verwerkt hebt, dan zit je meteen met een grote vraag.
En dat is: Hoe weet ik nou of mijn bijbel, die vertaling, wel overeenkomt met die handschriften?

Dat wil ik heel graag nu met je bespreken.
Wij bekijken samen een vertaling van het Nieuwe Testament.
Wij gebruiken de Nieuwe Vertaling uit 1951 van het Nederlands Bijbelgenootschap, ook wel ‘het NBG’ genoemd.

En wij toetsen die vertaling dan aan de hand van de Griekse handschriften.

Ik pak mijn bijbel (het NBG dus) en ik begin met de brief aan de Romeinen.

Dan lees ik in Romeinen hoofdstuk 1 vers 1: “Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus ...”

En dan zoek ik dit op in de Griekse grondtekst.

En dan lees je in het Grieks: “Paulos, *doulos* Christou Iesou ...”

Deze Griekse woorden betekenen in het Nederlands: ‘Paulus, slaaf van Christus Jezus’.

Kijk, daar heb je een verschil.

Het NBG heeft hier ‘dienstknecht’.

Het Grieks heeft ‘doulos’, dat ‘slaaf’ betekent.

Volgens het Koenen woordenboek van de Nederlandse taal is een dienstknecht ‘een ondergeschikte’.

En een slaaf is volgens Koenen: ‘een lijfeigene, die geen persoonlijke rechten heeft.’

En wat is een ‘lijfeigene’?

Volgens Koenen: ‘een persoon wiens lichaam het eigendom is van zijn heer.’

Een slaaf is dus wat anders dan een dienstknecht.

Een dienstknecht werkt voor loon.

En een slaaf is het eigendom van zijn heer.

Dat maakt deze passage in Romeinen 1:1 wel even anders.

Laten we nu de gedachtegang van de vertalers even volgen.

Daarvoor gebruiken we de Studiebijbel.

Je weet wat de Studiebijbel is?

De Studiebijbel is het standaardwerk in Nederland voor de uitleg van de bijbel.

Alle kerken in Nederland bevelen deze Studiebijbel *van harte* aan.

In deel 12 schrijft de Studiebijbel op bladzijde 155: het zelfstandig naamwoord (mnl.) *doulos* betekent ‘slaaf’.

En dan schrijft de Studiebijbel even verderop: een ‘doulos’, een *slaaf*, is het eigendom van zijn heer, *verplicht* tot gehoorzaamheid.

Begrijp je dit?

Het Griekse woord ‘doulos’ betekent dus *slaaf*.

We bekijken nu hoe het woord ‘doulos’ in onze *bijbelvertaling* gebruikt wordt.

Wij zoeken dan in de Studiebijbel, in studiedeel 12, het woord ‘doulos’ op.

Je ziet dan dat het NBG het woord ‘doulos’ met ‘slaaf’ vertaalt. Maar ook met ‘dienstknecht’, ‘knecht’ en ‘dienaar’.

De vraag rijst dan: waarom gebruikt het NBG in bepaalde plaatsen het woord ‘dienstknecht’ of ‘dienaar’ in plaats van het woord ‘slaaf’?

Dat wordt uitgelegd door de Studiebijbel.

Zij verwijzen allereerst naar Openbaring 1:1.

Hier wordt gesproken over de dienstknechten [slaven] van God.

Ook verwijst de Studiebijbel naar Handelingen 2:18.

Daarin zegt God: “... ja, zelfs op mijn dienstknechten [*slaven*] en mijn dienstmaagden [*slavinnen*] zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten ...”

De Studiebijbel zegt dan, in deel 12, bladzijde 155: In *deze* gevallen wordt het woord ‘doulos’ in plaats van met het woord ‘slaaf’ – *vanwege de in onze taal en cultuur negatieve bijklank* – meestal vertaald met ‘dienstknecht, dienaar’.

Ik wil je even laten zien wat er hier gebeurt.

Het Woord van God zegt dat iemand een ‘slaaf’ is.

En dan zeggen onze vertalers: Nee, het woord ‘slaaf’ heeft een negatieve bijklank, wij vertalen met ‘dienstknecht’.

Hier wordt dus *opzettelijk* de betekenis van Gods Woord veranderd.

Wanneer je in je bijbel in Romeinen 1:1 leest: ‘Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus’, dan krijg je foutieve informatie.

Je leest iets wat er *niet* staat.

Maar dat weet je niet.

Want je vertrouwt op je bijbel.

Je vertrouwt erop dat de vertalers de juiste keuzes hebben gemaakt.

Maar dat hebben ze niet gedaan.

Want zij hebben het woord ‘slaaft’ in Romeinen 1:1 *opzettelijk* veranderd in ‘dienstknecht’.

Let even op.

Ik wil heel graag benadrukken dat de bedoelingen van onze vertalers heel nobel zijn.

Zij vinden het woord ‘slaaft’ niet goed passen bij de persoon Paulus.

Zij vinden dat er een negatieve bijklank in het woord ‘slaaft’ zit.

Zij vinden het woord ‘slaaft’ in deze passage eigenlijk aanstootgevend.

Uit respect voor de persoon Paulus veranderen zij het woord ‘slaaft’ in Romeinen 1:1 in ‘dienstknecht’.

Deze verandering in Romeinen 1:1 lijkt heel onschuldig.

Heel veel broeders halen dan ook hun schouders op.

Ze zeggen: ‘Waar maak je je zo druk over? Dienstknecht of slaaf, wat maakt het uit?’

Maar zij hebben er geen idee van dat *kleine* veranderingen *grote* gevolgen hebben.

In de eerste plaats begrijp je deze passage in Romeinen 1:1 niet.

Je *denkt* dat je begrijpt wat er staat.

Maar dat is niet zo.

Want je leest iets wat er *niet* staat.

Maar dat weet je niet.

Want je vertrouwt op je bijbel.

Ik vraag het nog een keer aan je: ‘Weet je wel, wat je leest?’

Nee, je weet *niet* wat je leest.

Je *denkt* dat je weet wat je leest.

Weet je, je denkt dat je met je bijbel het zuivere Woord van God in handen hebt.

Maar dat heb je niet.

Want Gods woorden worden door onze vertalers opzettelijk veranderd.

Alleen al met het woord 'doulos' 27 keer.

Maar er gebeurt nog veel meer.

Het woord 'slaaf' wordt in 27 passages vervangen door het woord 'dienstknecht'.

De meeste van die passages gaan over onze verhouding tot onze Heer.

Weet je, Christus heeft ons gekocht en betaald.

Hij is onze Heer.

En wij zijn zijn slaven.

Wij zijn verplicht Hem te gehoorzamen.

Zo zou het moeten zijn.

Maar wij hebben de gehoorzaamheid van een slaaf vervangen door de vrijblijvendheid van een dienstknecht.

'Maar', zeg je, 'dat wist ik echt niet, dat ik een slaaf van Christus ben.'

Nee, dat begrijp ik.

Dat komt omdat de vertalers het woord 'slaaf' in 'dienstknecht' hebben veranderd.

Weet je wel, wat je leest?

In je *bijbel*, bedoel ik.

Nee, je weet *niet* wat je leest.

Je *denkt* dat je weet wat je leest.

Ik wil je nu laten zien hoe een kleine verandering in de vertaling de werkelijke betekenis van een passage wegneemt.

Ik lees met je Filippenzen 2:6-7.

“Christus Jezus (...), die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.”

Vers 6 zegt ons dat Christus in de gestalte van God is.

Vers 7 zegt ons dat Christus de gestalte van een ‘doulos’, van een *slaaf*, heeft aangenomen [Griekse grondtekst: ‘in ontvangst neemt’].

Niet de gestalte van een *dienstknecht*, zoals de vertaling zegt.

Nee, de gestalte van een *slaaf*.

Christus was eerst in de gestalte Gods.

En Hij neemt vervolgens de gestalte van een slaaf in ontvangst.

Een groter contrast is niet denkbaar.

Nu wordt het woord ‘slaaf’ door onze vertalers in deze passage als ‘aanstootgevend’ geacht.

De vertalers proberen dan die aanstootgevendheid te verzachten.

Want zij vinden dat het woord ‘slaaf’ niet past bij de persoon van onze Heer.

Uit respect voor onze Heer vertalen zij daarom hier ‘doulos’ met het woord ‘dienstknecht’.

En daarmee ontgaat ons de werkelijke betekenis van deze passage.

Wij gaan naar vers 8.

“En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.”

Christus vernedert zich en wordt *gehoorzaam* tot de dood.

Ja, natuurlijk.

Want onze Heer is in de gestalte van een *slaaf*.

En van een ‘doulos’, een slaaf, wordt onvoorwaardelijke gehoorzaamheid geëist.

Zelfs tot de dood.

Begrijp je?

Een dienstknecht hoeft niet te gehoorzamen.

Een dienstknecht kan zeggen: ‘Ik doe het niet. Ik zoek wel een andere baas.’

Maar een slaaf niet.
Een slaaf is volkomen afhankelijk van zijn heer.
Van een slaaf wordt absolute gehoorzaamheid verwacht.
Christus is in de gestalte van een slaaf.
Daarom wordt Hij ook gehoorzaam tot de dood.

Dat onze Heer in de gestalte van een slaaf is, zien wij terug in de hof van Gethsemane.

Onze Heer zondert zich af van zijn leerlingen.
Onze Heer wordt dodelijk beangst.
En zijn zweet wordt als bloeddruppels, die op de aarde vallen.
Want onze Heer weet dat Hij de zonde van de wereld op zich gaat nemen.

En onze Heer werpt zich ter aarde.
En Hij bidt, dat, indien het mogelijk ware, die ure aan Hem voorbij zal gaan.
En Hij zegt: ‘Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze beker van Mij weg.’
En dan voegt Hij eraan toe: ‘Echter niet wat *Ik* wil, maar wat *U* wilt.’

Dan gaat onze Heer terug naar zijn leerlingen.
En Hij vindt hen slapende.
En dan zondert onze Heer zich weer af.
En Hij werpt zich voor de tweede keer ter aarde.
En Hij bidt weer of die beker aan Hem voorbij mag gaan.
En Hij voegt er opnieuw aan toe: ‘Echter niet wat *Ik* wil, maar wat *U* wilt.’

Dan gaat onze Heer weer terug naar zijn leerlingen.
En Hij vindt hen opnieuw slapende.
En dan zondert onze Heer zich voor de derde keer af.
Hij werpt zich voor de derde keer ter aarde.
En Hij bidt voor de derde keer dat de beker weggenomen zal worden.
En voor de derde keer zegt Hij: ‘Echter niet wat *Ik* wil, maar wat *U* wilt.’

In Getsemane laat onze Heer zien dat Hij de gehoorzame slaaf is.

Niet *zijn* wil, maar de wil van God, zijn Heer, geschiedt.

Waarom is onze Heer zo beangst?

Omdat Hij weet dat zijn lot onontkoombaar is.

Onze Heer heeft geen keus.

Hij moet de zonde van de wereld op zich nemen.

Waarom?

Omdat God, zijn Heer, dat wil.

Daarom staat er hier in Filippenzen 2:8 dat Christus *gehoorzaam* wordt tot de dood.

Begrijp je?

Het gaat in Filippenzen 2:6-8 over de *vernedering* en de *gehoorzaamheid* van Christus.

Tot nu toe hebben we alleen gesproken over de gehoorzaamheid van Christus.

Wat is dan zijn vernedering?

Kijk, dat Christus mens geworden is, is op zich geen vernedering.

Mens zijn is geen vernedering.

Een mens is gemaakt naar Gods beeld, als zijn gelijkenis.

Dat is geen vernedering.

Dat Christus de zonde van de wereld op zich neemt is ook geen vernedering.

Het is iets verschrikkelijks.

Zo verschrikkelijk, dat God drie uur duisternis over de aarde bracht.

Zodat geen mensenoog zou aanschouwen wat toen plaatsvond.

Maar dat was niet zijn vernedering.

Want onze Heer was ook in zijn sterven volmaakt gehoorzaam aan zijn God en Vader.

Als wij praten over de vernedering van onze Heer, dan past ons uiterste behoedzaamheid en voorzichtigheid.

Want wij hebben het over onze *Heer*.

Weet je, in je bijbel ontgaat je die vernedering.

Je ziet het niet.

Omdat er één woord verkeerd vertaald is.

Want in je *bijbel* lees je dat onze Heer in de gestalte van een *dienstknecht* is.

Maar in het Woord van God staat dat onze Heer in de gestalte van een *slaaf* is.

En dan gebeurt er iets dramatisch – in de toevoeging.

In de toevoeging: ‘ja, tot de dood van het kruis’.

In het Grieks staat er *niet*: ‘ja’.

In het Grieks staat er: ‘echter’.

‘Echter’ is de vertaling van het Griekse woordje ‘*de*’.

Volgens de Studiebijbel betekent het woordje ‘*de*’: een gedachtesprong naar iets anders.

Een wisseling in aandacht.

Iets als: ‘en toch ...’

Dat betekent dus dat we extra goed moeten opletten.

Ik wijs je erop dat er letterlijk in het Grieks staat: “echter, dood van kruis”.

Er staat *niet*: dood van *het* kruis.

Maar er staat: dood van kruis.

Een *kruisdood*, dus.

Weet je waar een kruis oorspronkelijk voor bedoeld was?

Een kruis was voor weggelopen slaven.

Weggelopen slaven werden gekruisigd als afschrikwekkend voorbeeld voor andere slaven.

Onze Heer sterft dus de dood van een *weggelopen slaaf*.

Ik wil graag dat je één ding begrijpt.

Er is niemand, die rechtvaardig is, ook niet één.

Jawel, één, onze Heer.

Er is niemand die doet wat goed is, zelfs niet één.

Jawel, één, onze Heer.

Allen zijn afgeweken van God.

Ja, maar één niet, onze Heer.

Onze Heer was gehoorzaam aan God, tot de dood.

Hij liep *niet* weg.

Dat zagen wij in Getsemane.

En dan bewerkt God dat onze Heer openlijk terechtgesteld wordt omdat ‘Hij weggelopen zou zijn’.

Snap je dat?

Onze Heer is als slaaf gehoorzaam tot de dood.

En dan wordt Hij openlijk terechtgesteld alsof Hij *niet* gehoorzaam is.

Terwijl de Heer onze zonden draagt, wordt Hij openlijk te schande gemaakt, alsof Hij onze zonden *niet* draagt.

Dat is de schande van het kruis.

Dat is de bittere vernedering voor onze Heer.

Weet je, *wij* moeten eigenlijk aan een kruis hangen.

Want *wij* zijn de weggelopen slaven.

Gods Woord zegt in Jesaja 53:

“Wij *allen* dwaalden als schapen,
wij wendden ons *ieder* naar zijn eigen weg,
maar de HERE [Hebreeuws: ‘Jahwe’ = God]
heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen.
Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken
en deed zijn mond niet open;
als een lam dat ter slachting geleid wordt,
en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders,
zo deed hij zijn mond niet open.”

Onze Heer werd *ten onrechte* gekruisigd.

Want Hij was als slaaf *niet* weggelopen.

Maar zelfs in *die* vernedering deed onze Heer zijn mond niet open.

Hij was in zijn diepste vernedering gehoorzaam aan God, zijn Heer.

Als je ogen hiervoor geopend worden, dan kniel je in aanbidding neer.

En dan zeg je: ‘Ja, Heer, U bent Heer.’

In Filippenzen 2:9-11 zien we het vervolg.

“Daarom heeft God Hem ook *uitermate* verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken ...”

En dan belooft God iets:

“... opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!”

God belooft dat er een moment in de geschiedenis van het universum komt, dat *alle* ogen van *alle* schepselen in het *gehele* universum geopend zullen worden voor *deze vernedering* van onze Heer en voor *deze gehoorzaamheid* van onze Heer.

En dan, als hun ogen geopend worden, zullen alle schepselen zich in aanbidding voor onze Heer neerbuigen.

En zeggen: ‘Ja, Heer, U bent Heer.’

Wat een glorieus moment zal dat zijn!

Goed.

We gaan naar het volgende voorbeeld.

Ik lees met je Hebreëën 1:1-2.

“Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten,

heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon,

die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.”

Mooi, hè?

Ja, maar dat staat er niet.

O, nee?

Nee.

Het gaat mij om de woorden: ‘door wie Hij ook de wereld geschapen heeft’.

In het Grieks is ‘de wereld’ – ‘*tous aiōnas*’.

En ‘tous aiōnas’ is, grammaticaal gezien, vierde naamval *meervoud*.

Het NBG had hier in de vertaling ook het *meervoud* moeten gebruiken, dus: ‘de werelden’.

“... door wie Hij ook de *werelden* geschapen heeft.”

Toch?

Ik wil even met je naar het Nederlandse woord ‘wereld’ kijken. We zoeken dan in de Studiebijbel, in deel 16, op de NBG-vertaling ‘wereld’.

En dan zien we verschillende Griekse woorden voor het Nederlandse woord ‘wereld’.

We vinden de volgende Griekse woorden: ‘*kosmos*’, ‘*aiōn*’, ‘*oikoumene*’ en ‘*anthrōpos*’.

‘Oikoumene’ is de Griekse naam voor ‘de bewoonde wereld’.

En ‘*anthrōpos*’ is het Griekse woord voor ‘mens’.

‘Oikoumene’ en ‘*anthrōpos*’ betekenen dus niet ‘wereld’, maar hebben hun *eigen* betekenis.

Ja?

Goed.

Houden we dus over voor het woord ‘wereld’: ‘*aiōn*’ en ‘*kosmos*’.

Kijken we nu dan naar het woord ‘*kosmos*’.

En dan zien we in deel 13 van de Studiebijbel dat ‘*kosmos*’ het Griekse woord is voor ‘wereld’.

Zonder twijfel.

Dus ‘*aiōn*’ weergegeven met ‘wereld’ is onjuist.

Want ‘*kosmos*’ is ‘wereld’.

Deze twee Griekse woorden moet je niet met elkaar verwarren.

Dat noem je *eenduidigheid* in het vertalen.

Ook wel ‘concordant’ vertalen genoemd.

Maar wat is dan ‘*aiōn*’?

Wat zegt de Studiebijbel eigenlijk over het woord ‘*aiōn*’?

De Studiebijbel geeft in deel 11, bladzijde 94 voor het woord ‘*aiōn*’ de volgende uitleg:

In de eerste plaats is ‘*aiōn*’: ‘eeuwigheid’.

In deze zin kan het woord zowel betrekking hebben op het verleden als op de toekomst.

Zowel daar waar het verleden geen duidelijk zichtbaar begin heeft als daar waar de toekomst zich zover uitstrekt buiten het menselijk gezichtsveld, dat er geen einde aan *lijkt* te komen, spreekt men van ‘eewigheid’.

Let in de definitie van de Studiebijbel op het woordje: ‘lijkt’.
Dat er geen einde aan *lijkt* te komen.

Hiermee wordt feitelijk gezegd dat er wel degelijk een einde aan de eewigheid komt.

Er is wel degelijk een einde aan een ‘aiōn’.

Dat kun je ook zien aan passages als bijvoorbeeld :

Matteüs 24:3 – de *voleinding* van de aiōn (NBG-‘wereld’).

Marcus 10:30 – de *toekomende* aiōn (NBG-‘eeuw’).

Let nu op.

De Studiebijbel zegt dat er aan ‘eewigheid’ geen einde *lijkt* te komen.

De Studiebijbel zegt dus feitelijk dat ‘eewigheid’ een einde heeft.

Maar dat is niet de Nederlandse definitie van ‘eewigheid’.

Volgens het woordenboek Koenen is ‘eewigheid’: duur *zonder* aanvang of einde.

We kunnen nu dus een aantal dingen vaststellen.

De definitie van Koenen voor ‘eewigheid’ past niet op de definitie van de Studiebijbel.

De definitie van het woordenboek Koenen voor ‘eewigheid’ past niet op het woord ‘aiōn’ in bovengenoemde passages in Matteüs en Marcus, omdat er van een ‘voleinding van de eewigheid’ gesproken wordt en van een ‘toekomende eewigheid’.

Conclusie: ‘aiōn’ is dus niet ‘eewigheid’, volgens de gebruikelijke Nederlandse definitie van ‘eewigheid’.

In alle plaatsen waar in de bijbelvertaling gesproken wordt van ‘eeuwigheid’, staat er eigenlijk: ‘een periode, waar geen einde aan *lijkt* te komen’.

Wat nu?

Wij raadplegen weer het Nederlandse woordenboek van Koenen. En volgens het woordenboek Koenen betekent het Nederlandse woord ‘aeon’: ‘onafzienbare tijdsruimte’.

Deze omschrijving past heel goed bij de uitleg van de Studiebijbel.

Het Griekse woord ‘aiōn’ moet je dan ook weergeven met het Nederlandse woord ‘aeon’.

De tekst uit Hebreeën 1:2 in de NBG: “Door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.”

Maar in de Griekse grondtekst staat letterlijk: “Door wie Hij ook de *aeonen* maakt.”

Zie je dat?

In je *bijbel* staat ‘wereld’.

Maar er staat eigenlijk wat anders.

Er staat eigenlijk: ‘aeonen’.

Maar dat weet je niet.

Want je vertrouwt op je bijbel.

Ik vraag het je nog een keer: ‘Weet je wel, wat je leest?’

Nee, je weet niet wat je leest.

Je *denkt* dat je weet wat je leest.

Met het woord ‘aiōn’ overkomt je dit niet *1* keer.

Nee, *122* keer.

Wat zijn dan ‘aeonen’?

Aeonen zijn onafzienbare tijdsruimten die te maken hebben met het *proces* van Gods raadsbesluit.

Alles gebeurt in geregelde *volgorde*.

Efeziërs 3:11 – “volgens het *voornemen* van de aeonen”.

1 Timoteüs 1:17 zegt dan ook dat God de *Koning* van de aeonen is.

Ik wil nu even met je evalueren.
'Aiōn' is dus niet 'eewigheid'.
'Eewigheid' bestaat niet in Gods Woord.
Gods Woord spreekt over 'aeonen', onafzienbare tijdsruimten.

Begrijp me goed.
Ik wil hier opnieuw benadrukken dat de bedoelingen van onze vertalers heel nobel zijn.
De vertalers vinden dat het woord 'eewigheid' bij God hoort.
Misschien vind jij dat ook.
Maar God zelf denkt daar heel anders over.
God vindt dat 'aeonen' bij Hem passen.
God zegt van zichzelf dat Hij "de Koning van de aeonen" is.
Dat betekent dat Hij *alles* onder controle heeft.
Dat *alles* precies zo gaat zoals *Hij* zich dat voorgenomen heeft.
Volgens "het voornemen van de aeonen".

Heel veel mensen voelen hun geloofsopvattingen wankelen, als hen verteld wordt dat er geen 'eewigheid' is.
Dan roepen ze: 'En ons *eewige leven* dan?'
Tja.
Er is inderdaad *geen* 'eewig' leven.
Er is een 'aeonisch' leven.
Het leven van de komende aeonen.

Ja, maar er komt toch een einde aan de aeonen?
Inderdaad.
Maar dan komt er ook een einde aan ons aeonische leven.
Inderdaad.
Wat dan?
Leven we dan niet meer?
Natuurlijk wel.
'Aeonisch' is een aanduiding.
Een karakterisering van een periode.

Kijk, wij zijn allemaal tieners geweest.
Dat is een aanduiding.
Dat is een karakterisering van een periode.
Toen wij 10 jaar werden, begonnen onze tienerjaren.

En toen we 20 jaar werden, hielden onze tienerjaren op.
Leefden we daarna niet meer?

Nou, de hele zaal zit hier vol met mensen die eens tiener
geweest zijn.

Zo is het ook met het aeonische leven.

Wanneer de aeonen voorbij zijn, leven we gewoon verder.

Want met de opstanding krijgen wij onsterfelijkheid.

Snap je?

Dit is niet de plaats of de tijd om uitvoerig over de aeonen te
praten.

Maar je begrijpt wel, dat dit een buitengewoon belangrijk
onderwerp is.

Eigenlijk is het woord 'aeon' de sleutel tot Gods Woord.

Als je het woord 'aeon' begrijpt, dan begrijp je Gods Woord.

Dan begrijp je dat *alles* in Gods Woord betrekking heeft op het
voornemen van de aeonen.

Ik heb je nu *twee* woorden laten zien: 'doulos' en 'aiōn'.

Daaruit bleek dat, waar deze twee woorden in onze
bijbelvertaling voorkomen, zeker 149 bijbelteksten verkeerd
vertaald zijn.

Er zijn in het Nieuwe Testament 4.932 verschillende Griekse
woorden.

Je begrijpt hoe *voorzichtig* wij met onze bijbelvertaling om
moeten gaan.

Eigenlijk moeten we helemaal opnieuw beginnen met het
bestuderen van Gods Woord.

Voor dat doel hebben we een eenduidige, Nederlandse woord-
voor-woord vertaling gemaakt.

Een Grieks-Nederlandse interlineair.

Deze interlineair staat op de website *Scripture4all.org*.

Wij hebben deze woord-voor-woord vertaling met heel veel
schroom gemaakt.

En met de grootst mogelijke zorgvuldigheid.

Maar misschien heb je toch nog suggesties.

Die horen we dan graag.

Weet je wel, wat je leest?
In je *bijbel*, bedoel ik.
Je weet nu het antwoord.
Nee, je weet niet wat je leest.
Je *denkt* dat je weet wat je leest.

Jouw bijbel is niet Gods Woord.
Jouw bijbel is een vertaling van Gods Woord.
Wees niet tevreden met je bijbel.
Maar bestudeer Gods Woord.
Met behulp van de eenduidige, Grieks-Nederlandse interlineair.

Misschien ontdek je wel dat sommige van je geloofsopvattingen niet waar zijn.
Misschien zeg je dan wel: 'Wat houd ik dan nog over?'
Ja, jouw geloofsopvattingen kunnen verdwijnen.
Maar je krijgt er Gods Woord voor terug.

Een stem zegt: roep!
En *ik* zeg: wát zal ik roepen?
Alle vlees is als gras
en al zijn heerlijkheid is als een bloem in het gras.
Het gras verdort
en de bloem valt af.
Maar het Woord van onze God blijft tot in de aeon.